

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: V. H. N., narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2025, č. j. CPR-25451-7/ČJ-2025-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2025, č. j. CPR-25451-7/ČJ-2025-930310-V244, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 7. 2025, č. j. KRPU-99602-21/ČJ-2025-040026-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území států EU a smluvních států, přičemž doba k jeho vycestování z území ČR byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s tím, že žalobce pobýval neoprávněně na území ČR toliko 6 dní, kdy na území ČR přicestoval v době, kdy mu skončilo oprávnění v Maďarsku a poté sám dobrovolně prostřednictvím právního zástupce sjednal termín na cizinecké policii a plně spolupracoval se správním orgánem I. stupně. Byl toho názoru, že uložení správního vyhoštění je proto naprosto nepřiměřené. Zdůraznil, že má v domovském státu velké dluhy, musí se starat o nemocnou manželku, které posílá finanční prostředky, a proto bylo nutné zohlednit i důvody, proč nevycestoval z území ČR či Maďarska, neboť doufal, že si zde bude moct legalizovat pobyt a poté, co zjistil, že tomu tak není, tak udělal vše, aby poskytnul maximální součinnost cizinecké policii. Dále namítl, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Byla toho názoru, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, neboť absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Žalobce na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, pouze zde pobýval nelegálně pouhých 6 dní, přičemž svoji situaci řešil dobrovolně a maximálně spolupracoval se správním orgánem I. stupně.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v žalobě argumentoval totožným způsobem jako ve správním řízení. Dle žalované správní orgány nepochybily, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Jednání soudu

4. Z jednání soudu dne 5. 1. 2026 se právní zástupce žalobce i žalovaná omluvil, přičemž nežádali o odročení jednání. Soud tak věc projednal a ve věci rozhodl v nepřítomnosti účastníků.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 26. 5. 2025 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce ve věci svého pobytu na území ČR, ke kontrole předložil cestovní pas č. X, ve kterém bylo vyznačeno maďarské vízum s platností od 21. 6. 2022 do 20. 6. 2023, typ D, jeden vstup, doba pobytu 30 dní. Z cestovního pasu bylo rovněž zřejmé, že na území států EU a smluvních států žalobce vstoupil dne 4. 7. 2022, přičemž na maďarské vízum mohl na území schengenského prostoru pobývat do 2. 8. 2022. Správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2025 obdržel dále informaci, že žalobce dne 13. 3. 2024 v Maďarsku požádal o pobytové oprávnění, přičemž jeho žádost byla zamítnuta, ke dni 28. 5. 2025 tak nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území Maďarska. Žádné jiné oprávnění, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území států EU a smluvních států, zjištěno nebylo. Žalobce do protokolu o výsledku dne 23. 6. 2025 uvedl, že v Maďarsku se mu nepodařilo získat povolení k pobytu, přičemž na území Maďarska pobýval na základě „potvrzení“, jež mělo platnost vždy tři měsíce. Žalobce následně předložil fotokopii tohoto „potvrzení“ v mobilním telefonu, platného do 20. 5. 2025, přičemž toto „potvrzení“ žalobce opravňovalo pouze k pobytu na území Maďarska s tím, že není možné na něj volně cestovat po území států EU a smluvních států. Žalobce však z území Maďarska vycestoval a do ČR přicestoval dne 20. 5. 2025. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a to od 20. 5. 2025 do 26. 5. 2025. Vypověděl, že na území ČR či států EU a smluvních států nemá žádné ekonomické, kulturní, společenské nebo rodinné či jiné příbuzenské vazby, neboť celá jeho rodina žije v jeho domovské zemi a vlastní zde dům. Dále uvedl, že do ČR přicestoval za účelem výkonu výdělečné činnosti, jelikož má ve Vietnamu velké dluhy, jeho manželka je nemocná a děti chodí do školy. Vypověděl, že je zdravý a finančními prostředky disponuje.
8. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaná nedostatečně zabývala tím, že žalobce pobýval neoprávněně na území ČR toliko 6 dní, na území ČR přicestoval v době, kdy mu skončilo oprávnění v Maďarsku, a poté si sám dobrovolně prostřednictvím právního zástupce sjednal termín na cizinecké policii a plně spolupracoval se správním orgánem I. stupně.
9. K tomu žalovaná na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí konstatovala, že pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je postačující zjištění, že došlo ze strany cizince k neoprávněnému pobytu, přičemž na neoprávněnosti pobytu žalobce nic nemění ani skutečnost, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a spolupracoval s ním. Poznamenala dále, že délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a skutečnost, že se správním orgánem I. stupně spolupracoval při objasnění věci, však správní orgán I. stupně hodnotil ve prospěch žalobce, jelikož stanovil délku správního vyhoštění žalobce na 6 měsíců, ačkoli maximální možná doba, na kterou lze správní vyhoštění uložit, je § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na 5 let; nelze však opomenout, že žalobce se do nastalé situace dostal vlastním přičiněním, tudíž se správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví jako opatření, které není v žádném případě nepřiměřené. Konstatovala též, že žalobce se do nastalé situace dostal vlastním

příčiněním, neboť musel vědět, že nedisponuje platným pobytovým oprávněním, přičemž fotokopie „potvrzení“ o pobytu v Maďarsku, které správnímu orgánu I. stupně předložil v mobilním telefonu, ho neopravňovala k cestě do jiného členského státu EU, přičemž žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že si nezjistil žádné informace o tom, zda je oprávněn na území schengenského prostoru cestovat.

10. Žalovaná se tedy dostatečně zabývala otázkou délky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a vzala v potaz i to, že se žalobce sám přihlásil správnímu orgánu I. stupně. Zároveň konstatovala, že žalobce naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto muselo být rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Soud podotýká, že žalovaná i odůvodnila, proč byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, právě na 6 měsíců. Námitka o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované proto není důvodná.
11. Dále se soud zabýval námitkou žalobce stran přiměřenosti dopadů napadených rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Soud především zdůrazňuje, že žalobce mimo jakoukoli pochybnost naplnil podmínky citovaného ustanovení, neboť od 20. 5. 2025 do 26. 5. 2025 pobýval na území ČR bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Toho si ostatně žalobce byl vědom a tuto skutečnost nijak nezpochybnil. Soud je přesvědčen, že neexistuje-li na straně cizince některá ze zákonem předvídaných okolností, jež by bránily jeho vyhoštění, jsou správní orgány povinny při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat. Žádné takové okolnosti ovšem soud v případě žalobce nezjistil a žalobce nic takového ani netvrdil. Soud dále zdůrazňuje, že samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat definovaných v § 119 zákona o pobytu cizinců, k němuž v případě žalobce prokazatelně došlo), není jakkoli podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání; je tedy i zcela pro rozhodnutí o správním vyhoštění nerozhodné, že se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně.
14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců dále platí, že nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

16. Zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012–45) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
17. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012–45, uvedl, že: „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57–58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.*“
18. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002–42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004–72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007–109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007–151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012–22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka

pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta.

20. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce porušil svým nelegálním pobytem na území ČR (od 20. 5. 2025 do 26. 5. 2025), a konstatuje následující skutečnosti.
21. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce pobývá na území ČR nelegálně krátkou dobu od 20. 5. 2025. Nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, podle něhož by mohl pobývat na území ČR. Žalobce má celou svou rodinu (manželka, děti) v domovském státě, na území ČR nemá žádné příbuzné ani jinak blízké osoby, žádné vazby ani závazky, přicestoval sem za účelem zaměstnání (z ekonomických důvodů) a v ČR (i v Evropě) je poprvé. Soud na základě výše uvedeného zdůrazňuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže nepřiměřeně zasahovat do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož žalobce v ČR žádné rodinné ani jiné soukromé vazby nemá. Fakt, že žalobce nebude moci vydělávat finanční prostředky v ČR, nepředstavuje tak intenzivní zásah, který by bylo možno s ohledem na všechny okolnosti daného případu považovat za nepřiměřený.
22. Soud dále konstatuje, že žalobcem zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu a nevědomost o neoprávněném pobytu, první porušení právních předpisů na území ČR) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již správní orgán I. stupně zohlednil délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR (6 dnů), přičemž dále konstatoval, že žalobce si měl být vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Žalovaná pak doplnila, že přijatá forma opatření a stanovená doba správního vyhoštění je zcela přiměřená i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o žalobcovo první porušení právních předpisů. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích zohlednily i žalobcem zdůrazňovanou subjektivní stránku protiprávního jednání.
23. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců sice platí, že za pobyt cizince na území ČR bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu se uloží správní vyhoštění až na dobu 5 let. Na tomto místě soud směrem k žalobci připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců 5 let, takže uložení délky v řádu pouhých měsíců odpovídá skutkovým a právním okolnostem posuzovaného případu. Vzhledem k tomu, že žalobci mohl být uložen zákaz pobytu až na pět let, nepovažuje soud správní vyhoštění na dobu šesti měsíců za nepřiměřené vzhledem k délce žalobcova vědomého nelegálního pobytu.
24. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Současně pak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné

náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. ledna 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.